

ה' אוהב משפט. והוא רוצה שֶׁהעולם יעמד בדין, ולהודיע שֶׁישׁ דין ויש דין.

כמו זה שם הקדוש ברוך הוא את זה לפניו, שהוא תובע דין לפני המלך על כל בני העולם, וכיום הזה נתנת לו רשות לכפות את פתח המלך, והלכנה מתכסה לפניו, עד שיגזור הדין על כל בני העולם. ואף על גב שהכל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא, לא צריך אלא בדין.

הכל כגון אחד מעלה ומטה, התקין פסא דין ביום הזה, והשוטר בא ותובע דין על כל מעשי העולם, כל אחד ואחד פפי דרפו וכפי מה שעשה, והעדים באים ומעידים על כל מעשי בני העולם. ואלו הם עיני ה', שהם משוטטים בכל העולם. וכמה הם עיני ה', שאין להם חשבון, שהולכים ומשוטטים בכל העולם, ורואים כל מעשי בני העולם.

אוי לאותם שאינם משגיחים ולא מסתכלים במעשיהם, שהרי לגביהם עומדים העדים של המלך הללו, ומשגיחים ורואים את כל מה שהם עושים, ואומרים, שהרי הם עולים ומעידים לפני המלך, והשוטר הזה עומד לפני המלך ותובע דין: פלוני עבר על דין, ופלוני עשה כן. והרי כאן עדים. ועד שהקדוש ברוך הוא לא שואל אותם, אין להם רשות להעיד, אז הם עדים של העדות.

והכל נכתב לפני המלך בפתק. בבית המלך יש היכל אחד. ההיכל הזה מלא באש לכנה, והאש הזו מתגלגלת בעגול, והשביבים לוחטים, וזה לא פוסק לעולמים. בתוך ההיכל הזה יש היכל אחר מלא אש שחורה, שלא פוסקת לעולמים. שני סופרים עומדים תמיד לפני המלך. בשעת הדין מעידים כל העדים לפני המלך. אותם עדים (נ"א סופרים) נוטלים מאותו עגול של אש לכנה, וכותבים עליו באותה האש השחורה.

אוהב משפט. ואיהו בעי דעלמא יתקיים בדינא, ולמנדע דאית דין ואית דיין.

בהאי גוונא שוי קדשא בריך הוא קמיה להאי, דאיהו תבע דינא קמי מלכא, על כל בני עלמא. ובהאי יומא אתייהיב ליה רשו, לכסאה פתחא דמלכא, וסיהרא אתחפייא לגו, עד דיתגזר דינא על כל בני עלמא. ואף על גב דכלא אתגלי קמי קדשא בריך הוא, לא בעי אלא בדינא.

בלא כגוונא חדא עילא ותתא, אתקין כורסא דדינא בהאי יומא, וסנטירא אתא, ותבע דינא על כל עובדי בני עלמא, כל חד וחד פפום ארחוי, וכפום מה דעבד. וסהדין אתיין וסהדי על כל עובדי בני עלמא. ואלין אינון עיני יי, דאינון משטטי בכל עלמא. וכמה אינון עיני יי, דלית לון חשבנא, דקא אזלי ומשטטי בכל עלמא, וחקאן כל עובדי בני עלמא.

ווי לאינון דלא משגיחין ולא מסתכלין בעובדיהון, דהא לגביהו קיימין אלין סהדי מלכא, ומשגיחין וחקאן כל מה דאינון עבדין, וקאמרי, דהא אינון סלקי וסהדי קמי מלכא. והאי סנטירא קאים קמי מלכא, ותבע דינא, פלוני עבר דינא, פלוני עבד כן. והא הכא סהדי. ועד דקודשא בריך הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסהדא. בדין אינון סהדי סהדותא.

ובלא אכתיב קמי מלכא בפתקא. בבי מלכא אית חד היכלא. היכלא דא מליא אשא חורא, והאי אשא מתגלגלא בפלקא, ולהיט שביבין והאי לא פסיק לעלמין. לגו האי היכלא, אית היכלא אחרא, מליא אשא אוכמא, דלא פסיק לעלמין. תרין סופרין קיימין תדיר קמיה מלכא. בשעתא דדינא, סהדין כל סהדי קמי מלכא. אינון סהדין (נ"א סופרין) נטלין מההוא פלקא דאשא חורא, וכתבי עליה בההוא אשא אוכמא.

והאש הזו מתגלגלת בעגול, והשביבים לוחטים, וזה לא פוסק לעולמים. בתוך ההיכל הזה יש היכל אחר מלא אש שחורה, שלא פוסקת לעולמים. שני סופרים עומדים תמיד לפני המלך. בשעת הדין מעידים כל העדים לפני המלך. אותם עדים (נ"א סופרים) נוטלים מאותו עגול של אש לכנה, וכותבים עליו באותה האש השחורה.